

In de loop der jaren heeft hij met grote toewijding talrijke problemen der gebits-anatomie bestudeerd. De resultaten daarvan legde hij neer in een lange reeks van publikaties – in de latere jaren veelal in medewerking met zijn leerlingen. Zo wist hij bv. mede op grond van vergelijkend onderzoek de – overigens door slechts weinigen gestelde – vraag te beantwoorden, waarom de wortelstructuur der lactale fronttanden zich kenmerkt door een typische, labiaal gerichte, uitbochtning.

Bovendien vond hij – wij beperken ons hier tot zijn odontologisch werk – gelegenheid een aantal monografieën het licht te doen zien. Slechts voor enkele jaren nog verscheen van zijn hand een Japanse atlas over anomale tandvormen.

FUJITA was meer dan een zeer gezaghebbend Japans geleerde: hij was bovendien een mens van grote fijngevoeligheid, innemendheid en van een even grote bescheidenheid.

Nog slechts weinige jaren terug bezocht hij tijdens een studiereis naar Amerika en Europa ook Amsterdam. Hij bestudeerde daar weken achtereen de odontologische verzamelingen van het anatomisch-embryologisch laboratorium. De uitkomsten van zijn laatste werk zullen helaas postuum moeten verschijnen.

TH. E. DE JONGE

BINNENLAND

DR. TH. E. DE JONGE 50 JAAR TANDARTS

Wie geregeld contact met hem houdt zal nauwelijks kunnen geloven dat men tot de spannende maanden vóór het uitbreken van de Eerste Wereldoorlog terug moet gaan om de datum te vinden, waarop aan onze altijd jeugdige collega Dr. TH. E. DE JONGE het tandartsdiploma werd uitgereikt. Het Jaarboekje is te dien aanzien echter van een onverbiddelijke objectiviteit. Het staat er onweerlegbaar: 12 juni 1914.

Uit die vër vervolgen tijd stamt tevens des jubilaris wetenschappelijke ambitie, die hem al in zijn studie jaren een terrein deed betreden, dat nog altijd te weinig professionele belangstelling trekt en dat niettemin onvermoede uitzichten opent voor degene, die de moeite wil nemen er zich in te verdiepen: de normale en pathologische anatomie, resp. de antropologie van het gebit. DE JONGE is er van meet af aan door gefascineerd geweest en hij heeft er geen spijt van gehad; hij is zijn eerste liefde tot op de huidige dag trouw gebleven.

Is het dan een wonder dat hij zich in de loop der jaren, mede door zijn vele en uiterst verzorgde publicaties op dit gebied nationaal en internationaal een eerbiedwekkende reputatie heeft verworven? Men zal in de desbetreffende literatuur – althans die uit Europese bron ternauwernood een publicatie aantreffen, welke literatuurlijst zijn naam niet vermeldt.

Het is op deze plaats eigenlijk overbodig aan de uitvoerige beschouwingen over zijn verdiensten, die naar aanleiding van zijn 25-jarig en 40-jarig jubileum in dit Tijdschrift (juni 1939 en 1954) zijn verschenen nog iets toe te voegen, doch het zou jammer wezen wanneer geen melding werd gemaakt van de verheugende omstandigheid, dat collega DE JONGE zich ook thans nog met onverflauwde ijver aan zijn geliefkoosde studie wijdt. Het officiële karakter moge dan al door het overschrijden van de 70-jarige leeftijd aan

zijn wetenschappelijke activiteiten zijn ontnomen, en zijn gezondheidstoestand moge hem nog niet zo lang geleden een tijdelijke beperking in de ontplooiing van zijn energie hebben opgelegd, doch wie mocht menen dat dit afbreuk aan zijn ambitie zou hebben gedaan, vergist zich deerslijk.

De jubilaris heeft een soort van onverwoestbaar optimisme over zich, dat hem over dergelijke hinderpalen heenhelpt en het is zeker dat – wanneer jongeren zich voelen aangetrokken tot het terrein van wetenschap, waarop hij onbetwistbaar heer en meester is – zij nog altijd in hem een warm meelevend promotor zullen vinden. Weinigen zullen hiervan met groter erkentelijkheid kunnen getuigen dan schrijver dezes.

Moge zijn geestdrift voor de wetenschap de jubilaris nog lang kenmerken en moge het Tijdschrift, dat in de loop van de verstreken halve eeuw zoveel publicaties van zijn hand het licht deed zien, daar mede van profiteren.

J. B. VISSER

J. A. C. DUYZINGS 1924 – 30 mei – 1964

DUYZINGS 40 jaar tandarts.

Voor wie deze jubilaris persoonlijk kent, lijkt dit bij uitstek onwaarschijnlijk. Wij hebben het – veiligheidshalve – nog eens nagezocht en warempel: het klopte! Het leek dàárom vreemd, omdat de door hem nog bij voortduring gedemonstreerde vitaliteit op allerlei terrein eerder aan een zilveren jubileum zou doen denken. Maar anderzijds, wie zich de moeite neemt na te gaan hetgeen er in die afgelopen tijd is gepresteerd, verwondert zich niet langer over het feit dat daarvoor 40 jaren nodig zijn geweest.

Als jong tandarts begint hij zich al onmiddellijk, naast een assistentschap in de conserverende afdeling, te interesseren voor de orthodontie. Hij wordt assistent bij Dr. VAN LOON, blijft dit van 1924 tot 1942, tevens van 1930-1934 assistent aan de chirurgische afdeling. Vandaar zijn belangstelling in de combinatie dento-maxillaire orthopedie-chirurgie, die hem de laatste jaren bracht tot teamwork in de Utrechtse groep, die uitnemend en oorspronkelijk werk doet op het gebied van de gnatho-labio-palatoschisis.

Van 1933-1941 leidt hij, te zamen met Mej. CHR. DULLEMOND, 36 leerlingen tot tandarts op en als dan de bezettingsmoeilijkheden een aanvang nemen, behoort hij tot degenen die in Utrecht het verzet mede helpen organiseren en daaraan leiding geven.

Na de oorlog richt hij zijn volle aandacht op de orthodontie; een Vereniging voor Orthodontische Studie wordt opgericht, waarvan hij de enthousiaste leider wordt, hij gaat voordrachten houden in binnen- en buitenland; zijn weg voert hem niet alleen naar de meeste Europese landen, ook Amerika en Israël volgen. Internationale orthodontische bijeenkomsten worden in Noordwijk georganiseerd, in 1952 is hij voorzitter van de European Orthodontic Society als het jaarlijks congres in Scheveningen wordt gehouden. Hij is mede een dergenen die de orthodontie doen uitgroeien tot dento-maxillaire orthopedie en de buitenlandse specialisten, die Nederland bezoeken, verzuimen nimmer Utrecht aan te doen, waar zij zeker zijn van een interessante en hartelijke ontvangst.

Intussen is zijn tandheelkundige belangstelling niet eenzijdig.

Was hij na de oorlog geruime tijd secretaris van de Afdeling Utrecht, in latere jaren is hij lange tijd de energieke voorzitter van de W.T.A. en organiseert hij met zijn medewerkers belangrijke cursussen op wetenschappelijk terrein.

Zijn verdiensten worden erkend: hij is ere-lid van zijn Afdeling, erelid van de Ned.

Ver. v. Tandartsen, ere-voorzitter van de Ver. v. Orthodontische Studie, ere-lid van buitenlandse orthodontische organisaties, houder van de Dr. Th. Dentz-medaille.

Naast deze tandheelkundige besognes was hij vice-voorzitter van het Comité tot Oprichting van een Monument voor de Gevallen in het Verzet van de Stad Utrecht, voorzitter van de Vereniging „Loosdrechtsche Vierde en Vijfde Plas” (hij is ook een enthousiast zeiler), lid van „Natuur en Vogelbescherming” en van de Commissie „Anti-Demping Singels en Grachten”.

Dit onvolledige overzicht moge getuigen van een veelzijdige belangstelling en werkzaamheid en een en ander geschiedde uiteraard niet, zonder dat weerstanden werden opgewekt en strijd werd gevoerd.

Deze felle en niet altijd gemakkelijke mens – moeilijk vaak ook voor zichzelf – kon een verwoed tegenstander zijn. Schrijver dezes spreekt uit ervaring, daar hij gedurende de na-oorlogse tandheelkundige controversen in een ernstig conflict met de huidige jubilaris werd gewikkeld. Na een bijzonder openhartig gesprek konden misverstanden echter worden opgeruimd en werden oude vriendschapsbanden zonder rancune hersteld, welk geval niet op zichzelf staat en daardoor ook de man typeert.

Gegeven de grote werkkraft en werklust van de jubilaris valt er voor de toekomst van hem nog veel te verwachten en veel te hopen. Dit Tijdschrift, dat in de loop der jaren zo vele bijdragen van zijn hand heeft gepubliceerd, vertrouwt dat er nog een groot en belangrijk aantal zal volgen en voegt zijn gelukwensen bij de vele die hem ongetwijfeld ten deel zijn gevallen.

NORD

ZILVEREN JUBILEUM VAN PROF. DR. C. F. A. MOORREES

Op 16 dezer mocht collega Prof. Dr. C. F. A. MOORREES de dag herdenken dat hij vóór 25 jaar te Utrecht zijn tandarts-diploma verwierf. MOORREES, die sinds 1940 in de Ver. Staten vertoeft, Associated Professor aan de Harvard University te Boston, bekend om zijn vele publicaties, zal het niet aan belangstelling hebben ontbroken, waaraan wij hier gaarne onze gelukwensen toevoegen.

Redactie.

DR. SAAL VAN ZWANENBERGSTICHTING

Ter gelegenheid van de 75e verjaardag van Dr. S. VAN ZWANENBERG is de „Dr. Saal van Zwanenbergstichting” in het leven geroepen. Doel van de Stichting is de wetenschappelijke bestudering te bevorderen van de farmaco-therapie, met name gericht op de creatie van nieuwe geneesmiddelen en tevens bijzondere onderzoekingen mogelijk te maken, welke hiertoe in de breedste zin van waarde moeten worden geacht.

Voor het bereiken van dit doel wil de Stichting prijzen toekennen voor bijzonder wetenschappelijk werk op dit terrein en waardevolle onderzoekingen financieel steunen.

De Koninklijke Zwanenberg-Organon zal aan de Stichting donaties geven ten belope van circa f 1 miljoen. De toekenning van prijzen en financiële steun zal geschieden door een onafhankelijke jury van vijf personen, waarin tenminste drie hoogleraren van Nederlandse universiteiten zitting hebben.

Het bestuur van de Dr. Saal van Zwanenbergstichting wordt gevormd door Dr. L. J. M. BEEL, voorzitter, Prof. Dr. J. E. DE QUAY, Prof. Dr. H. W. JULIUS en Prof. Dr. M. TAUSK, secretaris. De heer J. KRAAYENHOF te Amsterdam treedt op als penningmees-

Binnenland

ter. De Stichting is gevestigd te Oss. Het voorlopige correspondentie-adres van de Stichting is Bergweg 6, te Nijmegen.

J. SCHREINEMAKERS DOCENT AAN DE UNIVERSITEIT VAN PAVIA

Door middel van een van veel waardering getuigende persmededeling bereikt ons het bericht dat coll. J. SCHREINEMAKERS te Sittard in het afgelopen jaar ook in Italië aan verscheidene tandheelkundige instituten cursussen heeft gegeven met betrekking tot zijn methode voor de vervaardiging van met name een retentie bezittende onderprothese. Deze cursussen hebben een dusdanig grote belangstelling ondervonden dat, als gevolg daarvan, coll. SCHREINEMAKERS is benoemd tot „Docente” aan de Universiteit van Pavia, de oudste van Italië, om onderwijs te geven in de volledige tandvervangning.

Onze gelukwens met deze benoeming zij hieraan toegevoegd.

STICHTING WETENSCHAPPELIJK STUDENTEN-CONGRES

Rectificatie

Eerst dezer dagen ontving de redactie mededeling van wijzigingen in het programma van bovengenoemd congres, dat in een vorige aflevering was aangekondigd. (pag. 318, april 1964). Daarom kan thans pas ter kennis worden gebracht dat de voordrachten en demonstraties te Groningen en Nijmegen komen te vervallen. Inplaats daarvan worden demonstraties, o.a. „table-clinics”, te Utrecht gehouden. Voor de overige manifestaties blijft Amsterdam het centrum.

VERENIGINGSVERSLAGEN EN MEDEDELINGEN

REDE VAN DE VOORZITTER DER NED. VERENIGING VAN TANDARTSEN, PROF. J. G. DE BOER, UITGESPROKEN OP DE VOORJAARSVERGADERING OP 10 APRIL 1964

Dames en Heren,

Slechts bij bijzondere gelegenheden pleegt de Voorzitter van de Nederlandse Vereniging van Tandartsen een rede uit te spreken. Uw bestuur heeft gemeend, dat het 60-jarig bestaan van de Vereniging belangrijk genoeg is om deze vergadering een bijzonder karakter te verlenen, door in het programma een toespraak op te nemen.

Wie de vrees koestert, dat ik een nauwgezet historisch overzicht zal geven van groei en bloei van de Vereniging, kan ik de geruststellende mededeling doen dat ik uit de geschiedenis van onze Vereniging slechts enkele belangrijke punten zal noemen en verder zal volstaan met de vermelding van enige feiten waaruit, door vergelijking met huidige toestanden en omstandigheden, enkele aspecten van de ontwikkeling van onze Vereniging kunnen worden belicht. Tot Uw verdere geruststelling kan ik U mededelen dat ik